

Isabelles resa

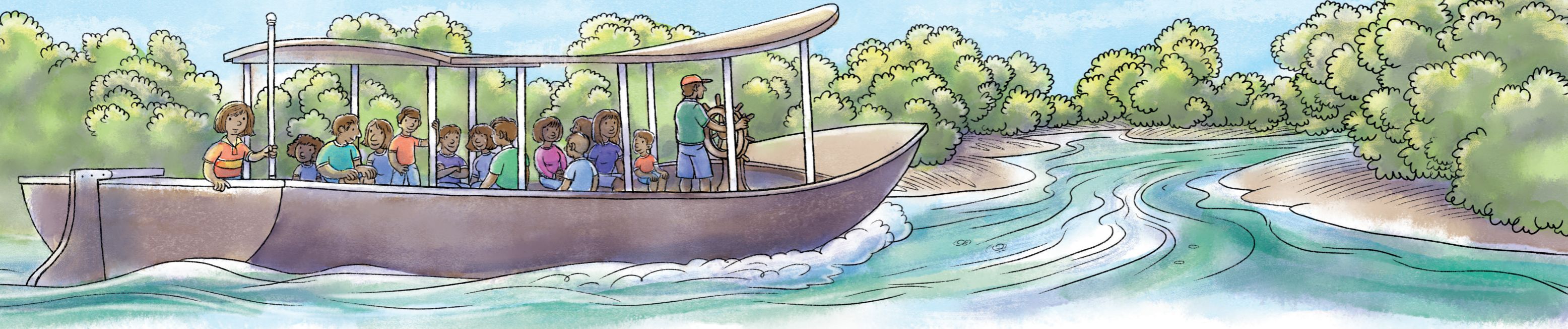
*Resan skulle bli lång och farlig,
men det var värt det för att
komma till templet.*

OVÄRDERLIGA VÄLSIGNELSER

”Templets välsignelser är ovärderliga.”

President Thomas S. Monson (1927-2018), ”Templets välsignelser”, *Liahona*, maj 2015, s. 93.

Jessica Larsen
Baserad på en sann berättelse

Brasilien, 1992

Isabelle kisade upp mot den djupblå himlen. Inte ett moln i sikte. Hon slickade sina torra läppar.

Hennes föräldrar talade lågmält med president Santiago, stavsprezidenten. Båtens motor lät så högt att hon inte kunde höra dem. Men hon visste vad de pratade om. Dricksvattnet hade tagit slut.

Isabelle försökte tänka på varför de reste. De skulle till templet för att beseglas som familj! Hon tänkte på hur hennes föräldrar hade berättat om det vackra templet i São Paulo ända sedan hon var liten. Att åka dit kändes nästan som en saga. Isabelles familj bodde nämligen i Manaus, djupt inne i Amazonas regnskog, och det var över 320 mil till templet.

President Santiago hade nu planerat en sex dagar lång resa för att åka dit. Över 100 medlemmar hade bestämt sig för att följa med. ”Det blir en uppoffring för oss”, hade *Mamãe* sagt. ”Men uppoffringar ger välsignelser.”

I början var resan spännande. De sov i hängkojer på båtens däck, sjöng psalmer och läste skrifterna.

Men sedan tog dricksvattnet slut, och flodens vatten var för smutsigt för att dricka.

Isabelle kände hur *Mamãe* rörde vid hennes arm. ”President Santiago vill att vi samlas”, sa hon. ”Vi ska be om att få regn.”

Isabelle bad tillsammans med de andra i gruppen. Efter bönen kände hon sval luft kittla henne i nacken. Hon rusade till kanten av båten och flämtade till. Grå moln var på väg mot dem. Snart började regnet ösa ner! Hon öppnade munnen för att fånga regndropparna på tungan.

”Fort!” ropade *Mamãe*. ”Ta hinkar, bunkar – vad som helst!”

Isabelle tog en bunke och höll fram den. Hon ville samla så mycket vatten hon kunde. Alla arbetade tillsammans, skrattade och jublade. Snart hade de en enda genomblöt fest! Ovädret varade i femton minuter. Det var tillräckligt länge för att de skulle få det vatten de behövde. Det var ett underverk.

Till sist nådde båten land. Men de hade fortfarande drygt 240 mil kvar. Alla klev på bussen som skulle ta dem

resten av vägen. I flera dagar skumpade bussen fram på dåliga vägar. En gång skumpade det så hårt att vindrutan gick sönder! Ibland åkte de genom varma, myllrande städer. Men vägarna var åtminstone inte lika gropiga där!

Alla var tacksamma när de stannade i en by eller stad för att äta. De åt i möteshus eller hos medlemmar längs vägen. Den första kvällen kom de fram så sent att Isabelle var rädd att ingen skulle vänta där på dem. ”Oroa dig inte”, sa *Mamãe* med ett trött leende. ”Titta!”

Grensprezidenten och grensmedlemmarna stod uppradade längs vägen. De höll en stor skylt som det stod ”Uppoffringar ger välsignelser” på. Isabelle log. *Mamãe* hade rätt!

Efter tre skumpiga dagar kom de äntligen fram till São Paulo. Isabelle ställde sig på sätet för att se bättre när bussen körde runt en krök. Plötsligt började alla i bussen jubla. *O templo! O templo!* De kunde se den höga, smala tempelspiran som reste sig över rader av palmer. Solen lyste på den gyllene ängeln Moroni.

Alla var utmattade, men ingen ville vila. De ville beseglas genast. När det var dags för Isabelles familj, klädde hon sig omsorgsfullt i vitt. När hon gick in i beseglingsrummet såg hon sin far stråla av glädje.

Glädjetårar strömmade nerför *Mamães* ansikte. Deras resa hade varit lång och faktiskt lite farlig. Men det var värt uppoffringen, tänkte Isabelle. Hon log när hon tog sin plats för att beseglas till sin familj för evigt. ■

Författaren bor i Texas, USA.

År 2012 byggdes ett tempel i Manaus i Brasilien, där Isabelle växte upp. Då var Isabelle och de andra barnen vuxna och hade egna familjer. Många av dem kom för att se det vackra, nya templet och för att minnas sin egen resa.